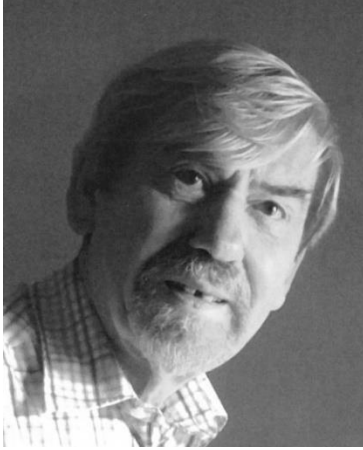

Mooi Meegenomen

Norbertijnenparochie[®]
Heikant/Quirijnstok

Ter herinnering aan Harrie Wouters

Op maandag 4 april overleed Harrie Wouters, 35 jaar als pastoraal medewerker verbonden aan onze parochie. Ter nagedachtenis aan deze bijzondere liturgische vernieuwer in de kerk plaatsen wij hier de overweging die abt Denis Hendrickx uitsprak tijdens de uitvaartdienst.

Maria, Angelique en Gijs, Tamara en Hans, het afscheid van Harrie vindt plaats aan de vooravond van een bijzondere week: de Goede Week. Met het evangeliefragment van de intocht trekken we de 'Goede Week' binnen. Een week welke vol is van spanningen en tegenstellingen: verwachting en verguizing en verheerlijking, eerbied en ontzag, maar ook verandering, sterven, verrijzen, dood en leven. Jezus is op weg naar Jeruzalem: stad van vrede, stad van ons hart, stad van veler dromen. Jeruzalem het symbool: zo wil God het, mensen die in vrede leven, die samen delen. Jezus is op weg naar Jeruzalem, waar hij zijn zending zal voltooien. Het is een heel andere weg geworden dan velen zich hadden voorgesteld van de Messias. Zo'n ander beeld roept direct de vraag op welke voorstelling hebben wij eigenlijk van onze zending, onze roeping in onze wereld.

In de vele jaren dat Harrie pastoraal actief is geweest binnen onze geloofsgemeenschap van de norbertijnenparochie van Tilburg – tussen 1972 en 2007 - heeft Harrie zich regelmatig de vraag gesteld wat zijn roeping betekende om in het voetspoor van Jezus te gaan, om als herder leiding te geven aan dat Godsvolk onderweg. Toen Maria actief was als vrijwilligster in de parochie kwam hij als haar vriend in beeld. Hij wilde wel kiezen voor een werkzaam leven in de kerk, maar dan wel voor én met eigen vormen. Harrie was de eerste pastoraal werker in ons bisdom, een gehuwde pastor die samenwerkte met een aantal religieuzen. Een flatwoning aan De Nobelstraat werd de eerste directe woonomgeving van Harrie en Maria. Na enkele jaren werd de etagewoning verruild voor een 'eigen' dienstwoning aan de Zellerstraat (een eigen pastorie, in de directe omgeving van het parochiecentrum).

Heel wat jaren heeft Harrie zijn creativiteit kunnen botvieren. Hij bedacht veel in de late uren want Harrie was een avond- en nachtmens. 's-Morgens had hij tijd nodig om op te staan. Hij had dan ook een eigen ritme van dag en nacht. Samen met vrijwilligers en beroepskrachten zette hij sporen uit, stippelde hij wegen uit en maakte hij begaanbaar wat soms onbegaanbaar leek. Op zijn eigen manier liet hij zien en voelen dat verbreding van het ambt, dat enkel bestond uit celibataire gewijde mannen, helemaal geen onmogelijkheid was. Hij

In dit nummer

Ter herinnering aan Harrie Wouters	1
Een woord van afscheid	2
Pinksteren, kom heilige Geest...	3
Van de bestuurstafel	4
Nieuwe redactieleden gezocht!	5
Het werk van vele handen: Werkgroep Zsámbék	5
Een bijzondere dag in het RTH	6
Sacdy: Ik ben iemand geworden die het fijn vindt om anderen te helpen	7
Vieringen in de zomer	7
Beelden in de kerk XI: Vincentius	8
Korte berichten	8
50 jaar Gezinsviering, 50 jaar Viering voor Groot en Klein	9
Ga erop uit: zomertips van de redactie	9
Boekentip: Mijn ontelbare identiteiten van Sinan Cankaya	10
Campingpastoraat	11
Foto's/afbeeldingen	12
Colofon	12

We zoeken nieuwe redactieleden voor Mooi Meegenomen. De tekst van de vacature staat op bladzijde 5.

geloofde in een richting van toegewijde vrouwen en mannen die opgeleid zijn om uitgezonden te kunnen worden om leiding te geven aan het volk van God onderweg. Maar dat geloof heeft hem ook heel wat teleurstellingen opgeleverd. Als groot voorstander van de vernieuwingsbeweging, zoals onder andere vorm gekregen in de Acht Mei beweging, werd hij regelmatig geconfronteerd met uitermate teleurstellende reacties van de kerkelijke overheid in Den Bosch, binnen de Nederlandse kerkprovincie en vanuit Rome. Het heeft heel wat kruim gekost en in bepaalde kringen van de kerkorganisatie wordt het tot op de dag van vandaag nog maar nauwelijks begrepen. Velen uit jouw en onze kring hadden graag gezien dat een openlijke erkenning en bevestiging ook jou ten deel zou zijn gevallen.

Harrie was een voorganger en gangmaker in geloven op zondag en op maandag. Hij reikte bagage aan om rugzakken te vullen voor onderweg. En dat was niet alleen binnen het directe territorium van de parochie. Van zijn gave van het woord en dichterlijk talent werd gretig gebruikt door uitgeverij Gooi en Sticht, hij organiseerde reizen naar Griekenland en Turkije om in de voetsporen van Paulus te kunnen treden. Hij wist te spelen met een rijke fantasie. Soms verzon hij in zijn verkondiging verhalen die hij zo wist te brengen dat je echt dacht dat het een werkelijkheid was.

Harrie timmerde aan toekomst zoals zo prachtig verwoord in het lied van de steppe dat we daarom ook aan het einde van dit uur rondom hem zullen zingen. Een lied van A tot Z opgebouwd uit Bijbelse beelden. Een eerste strofe gaat over een dorre steppe, allemaal beelden voor de chaos van deze

wereld. De tweede strofe gaat over de terugkeer van de ballingen en sluit aan bij alle vluchtelingen en asielzoekers die eindelijk veilig kunnen terugkeren naar huis. En in de derde strofe bereikt het visioen zijn hoogtepunt, een beweging onontkoombaar dat zelfs de doden erdoor worden aangeraakt.

In woord en spel, in zijn werken met groot en klein hield Harrie telkens op eigen en aangepaste wijze voor dat zonder dromen, zonder visioenen het volk verwildert. Want is het niet zo dat wij, als we niet meer dromen, geen visioenen meer hebben, geen verwachtingen, dan nog ergens de kracht zouden vinden om ons in te zetten voor een nieuwe betere wereld?

Als Harrie vandaag de dag nog actief pastor zou zijn, zou het mij niet verbazen als hij op de een of andere wijze Jezus vandaag de dag op een ezel zou laten rondrijden in deze parochie, in ons land, in onze wereld. En dat alles zodat wij Hem nog steeds kunnen toeroepen: gezegend Hij die komt in de naam van de Heer. En wil dat niet zeggen: Er gloort toekomst als wij maar mensen durven te zijn en die verder kijken en zien dan hier en nu. Dat heeft Harrie zijn pastoraat getekend hier binnen de geloofsgemeenschap van Tilburg-Noord, maar ook daarbuiten via zijn vele geschreven woorden.

Wat een geluk dat we zolang van zijn vruchten hebben kunnen en mogen profiteren. Amen.

Abt Denis Hendrickx

Een woord van afscheid

Het lijkt alsof ik als een dief in de nacht verdwijn uit de Norbertijnenparochie Heikant Quirijnstok. De plek waar ik alles ken, waar iedereen mij kent. Waar ik herinneringen heb opgebouwd, waar het grootste gedeelte van mijn leven heeft afgespeeld. 47 jaar ben ik verbonden geweest met deze parochie. 25 jaar heb ik een zeer intense relatie met de Norbertijnen Nederland en zeker met de Norbertijnen Tilburg gehad. 14 jaar heb ik voorganger mogen zijn in onze parochie en bijna 5 jaar heb ik een beroepsrelatie gehad met de parochie. En dan is het 1 april en is er geen verlenging van mijn arbeidscontract. Er is sprake van gebrek aan vertrouwen. Ik zwijg!

Maar ik wil wel op deze manier dank u wel tegen u zeggen. Dank u wel dat ik zolang met u mee mocht lopen, dank u wel dat ik lid mocht zijn van dat Godsvolk onderweg. Samen hebben wij stappen mogen maken op die weg van het leven. We hebben veel afscheid moeten nemen van mensen die ons dierbaar zijn. We hebben kinderen mogen verwelkomen in ons midden als nieuwe tochtgenoten op de weg van het leven. We mochten zusters en broeders zijn in die gemeenschap van mensen.

Tijdens mijn laatste viering in de Mariakerk op 30 januari had ik de eer om de verkondiging uit te spreken. Ik mocht spreken over het eerste en tweede gebod van onze God. Spreken over de liefde. Vanuit die liefde heb ik hier altijd gestaan, heb ik gesproken tot u, heb ik geprobeerd het leven met u te delen. Weet ik dat ik een geroepen mens ben.

Op 6 maart was de laatste viering van Groot en Klein. Een traditie van 50 jaar houdt vermoedelijk op met bestaan. Volgens Prediker heeft alles zijn tijd maar dit moment van stoppen was voor ons onverwacht. We kwamen onze afspraak met de ouders van de Eerste Communicanten na. We leverden de kinderen af maar met een dubbel gevoel. Tijdens de laatste viering was Harrie Wouters aanwezig. Harrie, pastoraal werker van het eerste uur, meester in de liturgie, grondlegger van de vieringen van Groot en Klein. We hebben gesproken over “Waarden” en gebruik gemaakt van de 10 geboden. Niet als een verplichting, een imperatief, maar als een belofte aan de toekomst. Want daar zullen we het van moeten hebben. Geen bevelen, opdrachten van bovenaf, maar samen kijken naar de toekomst. Die toekomst die ons is aangezegd, verstaan, gedaan moet worden.

In dat vertrouwen ga ik weg uit onze parochie. Wetend dat die God van mensen als een Vader Moeder met ons meegaat. Dat die God van mensen ons altijd nabij is. Dat het aan ons is om die God te ervaren. Het ga u goed, in Godsnaam.

Jan Claassen

2 - Mooi Meegenomen 323

Pinksteren, kom heilige Geest...

Het is vrijdagmiddag, markt in Tilburg Noord. Op mijn weg naar de kaasboer kom ik over een afstand van 15 meter langs een Vietnamese loempia verkoper, een Surinaamse man met huisgemaakte pasteitjes, een Indiër die kleding verkoopt, een Ghanees met tassen en riemen en een Turk met telefoonhoesjes. Ondertussen hoor ik om me heen mensen praten in het Pools, Marokkaans, Roemeens en andere talen, die ik niet herken. Allemaal lopen we over dezelfde markt, wonen we misschien in dezelfde wijk, en toch staan we op afstand; we verstaan elkaar niet.

Kent u het verhaal van de toren van Babel nog? (Genesis 11,1-9). Het verhaal van de mensen die elkaar van het ene op het andere moment niet meer verstonden zodat er van samenwerken niets meer terecht kwam? Die mensen dachten dat ze konden reiken tot in de hemel. Dat ze de hemel konden bedwingen. God maakte er korte metten mee. Dat is tenminste de meest gehoorde uitleg. Dat God de ijdelheid en hoogmoed straft en de mensen hun plaats laat weten, een straffende God. Maar onze God is toch liefde? Heeft toch het beste met ons voor?

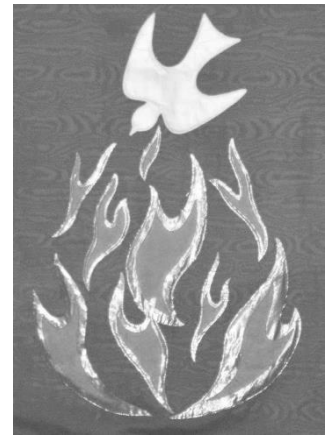
Misschien moeten we het daarom van een andere kant bekijken en ons afvragen of het ingrijpen van God niet juist positief bedoeld was. Dat de spraakverwarring juist een heilzaam doel diende. Als we de tekst letterlijk bekijken, bouwden de Babyloniërs een gigantisch bouwwerk om naam te krijgen "en om niet over de aardbodem te worden verspreid". Blijkbaar speelt er nog iets anders dan de grootste, de machtigste of de beroemdste willen zijn; men wil bij en onder elkaar blijven. Eén volk zijn, één taal spreken, wel zo makkelijk en wel zo veilig. Is het angst? Zijn ze bang om verspreid te raken en de eenheid kwijt te raken? Of is het angst voor het vreemde, angst voor alles dat anders is?

Niets menselijks is ons vreemd. De skyline van grote steden wordt allang niet meer bepaald door die ene hoge kerktoeren. Bedrijfspanen, woontorens en kantoorcomplexen maken het beeld. Zo hoog en zo mooi mogelijk. Kijk ons eens! Op vakantie in Lloret de Mar trekken we massaal naar die ene Hollandse kroeg. De Krokot van Ed in Antalya? Topper! Nederlandse emigranten in Canada en Australië vinden elkaar al decennia in de Dutch Communities. Maar ook omgekeerd: van al die buitenlanders hier in Nederland met hun rare gewoontes en gebruiken vinden we ook nog wel eens wat. We zijn er niet altijd van gediend, van wat anders is, anders denkt, anders gelooft en er anders uitziet.

Wat vertrouwd voelt, daar voelen we ons toch vaak het beste bij. Maar daarin schuilt een gevaar. Als je een samenleving bent en wilt blijven van één volk, één traditie en misschien wel één geloof, staat anders zijn gelijk aan je kop boven het maaiveld uitsteken. Dan wordt openstaan voor wie of wat anders is een uitdaging. Dan kunnen we de taal misschien wel leren, maar zullen we elkaar nooit écht verstaan.

Dat kan God niet bedoeld hebben in Babel. Onze God van liefde wil niets liever dan dat we één godsvolk zijn. Broeders en zusters in Christus. Dat we elkaar leren verstaan, al spreken we niet elkaars taal.

Elkaars taal niet spreken, of dat nu letterlijke of figuurlijk is, betekent dat je moeite moet doen om de ander te begrijpen. Dat je je moet openen voor een ander om elkaars gewoonten te waarderen, accepteren dat iemand anders is. Het betekent dat mensen met elkaar moeten leren omgaan. Niet bang zijn voor het onbekende maar openstaan voor elkaar. Samen leven en werken op die ene markt, in die ene wijk, op die ene wereld. Dat gaat niet vanzelf, maar het verrijkt ons leven. Het wordt er vruchtbaar van. Het geeft ons de kans te delen en door te geven wat goed is. En dat is wél wat God bedoelde.

Dat was ook de bedoeling voor de apostelen. De wereld over, andere volken ontmoeten, het goede nieuws delen. Het evangelie verkondigen. Gods liefde verspreiden. Eén volk van Christus worden. Om dat mogelijk te maken daalde de helper die Jezus hun beloofd had op de dag van Pinksteren over hen neer. Ze werden vervuld van de heilige Geest en vonden de moed en de kracht om over Jezus te praten en te handelen zoals Hij deed.

"Toen de dag van Pinksteren aanbrak, waren allen bijeen op dezelfde plaats. Plotseling kwam uit de hemel een gedruis alsof er een hevige wind opstak en heel het huis waar zij gezeten waren, was er vol van. Er verscheen hun iets dat op vuur geleek en dat zich, in tongen verdeeld, op ieder van hen neerzette. Zij werden allen vervuld van de heilige Geest en begonnen in vreemde talen te spreken, naargelang de Geest hun te vertolken gaf." (Handelingen 2)

Ze werden vervuld van de heilige Geest en iedereen verstond elkaar! Stel je voor, dat we op een dag elkaar ineens zouden begrijpen en onze verschillen niet meer in de weg zouden staan. Dat het zomaar ineens écht Pinksteren was.

Hoeveel mensen weten vandaag de dag nog waar Pinksteren voor staat? Het is voor velen slechts een vrije dag, en een lekker rustige ook nog. De commercie heeft zich Pinksteren nog niet toegeëigend. Er is nog geen eet- en cadeautjesfeest van gemaakt. Geen versierde etalages, folders en familiebezoek. Het invullen is aan ons.

Zou het niet mooi zijn als we die invulling zouden geven aan de heilige Geest die we met Pinksteren hebben ontvangen en we die de rest van het jaar met ons meenemen. Mee naar de markt, mee op vakantie, elke dag met ons mee. En dat we elke keer als we merken dat we iemand niet verstaan, dat het ons moeite kost een ander te begrijpen, zouden denken aan de apostelen die daar stonden, sprekend in Gods taal van liefde en gerechtigheid. Want ook vandaag kan het wonder geschieden dat mensen elkaar werkelijk kunnen verstaan, niemand uitgezonderd.

Dus kom Heilige Geest, vul de harten van uw gelovigen, en ontsteek in hen het vuur van Uw liefde. Zend uw Geest uit en alles zal herschapen worden.

Eveline Sitskoorn

Van de bestuurstafel

Pinksteren ligt weer achter ons. De zomer is begonnen en de schoolvakantieperiode breekt binnenkort aan. Tijd voor ontspanning gecombineerd met mooi weer. Met in dat opzicht een beetje gemengde gevoelens neem ik u even mee terug naar het voorjaar. Het is me weer een genoegen u verslag te kunnen doen van de thema's waarover het parochiebestuur zich de afgelopen maanden gebogen heeft.

Gewoongetrouw, zou ik bijna zeggen, stonden de financiën hoog en regelmatig op de agenda. Van aangescherpte regelgeving en kennismaking met onze nieuwe penningmeester tot de goedkeuring van de jaarrekening 2021 en begroting 2022. Jan Kerkhofs, lid van onze financiële commissie, lichtte toe dat de teugels met betrekking tot het treffen van voorzieningen zijn aangetrokken. Niet alleen krijgen die een verplichtender karakter. Ook het kunnen beschikken over dergelijke 'bestemmingsfondsen' wordt min of meer aan banden gelegd. In mijn vorige bijdrage in Mooi Meegenomen wees ik daar al op. Dat maakt het kunnen opvangen van tegenvallers in de exploitatie er niet eenvoudiger op!

Nadat in vergadering in maart de begroting 2022 werd vastgesteld keurde het bestuur de jaarrekening 2021 goed in april, nadat daarover een positief advies ontvangen was van de financiële commissie. We sloten het afgelopen jaar af met een tekort van € 17.385, een tegenvaller, hoewel niet helemaal onverwacht. 'Het virus' zat ons het afgelopen jaar ook financieel nogal in de weg. Daarvan zijn we nu gelukkig verlost (...) en kunnen we door: 'business as usual'. Of toch niet? De pandemie heeft niet alleen de kerk een poos (nagenoeg) gesloten gehouden met minder kerkbezoekers tot gevolg en daarmee ook teruggelopen (collecte)opbrengsten. Het lijkt erop dat we ook structureel rekening moeten houden met afnemend kerkbezoek. De begroting voor dit jaar belooft niet veel goeds. Het lijkt erop dat we afstevenen op een tekort van € 38.000. De explosieve en bijna ongeremde stijging van de energiekosten doet hieraan ook geen goed. Alle reden voor het bestuur om onmiddellijk na de vakantieperiode verhoogde aandacht te gaan schenken aan het weer op orde krijgen

van de financiële huishouding. Dit blokje kan ik afsluiten met de plezierige mededeling dat een opvolger is gevonden voor Wil van Gils, onze vorige penningmeester. Henk de Kock neemt het stokje van hem over en daar zijn we erg blij mee! Henk gaat met name de boekhouding voor zijn rekening nemen. Ook vanaf deze plaats wens ik hem nog eens succes toe bij dit belangrijke werk.

Jan Claassen nam op 1 april afscheid. Onze norbertijnen-gemeenschap zegde pastorale continuïteit toe tot aan de zomervakantie. Ook konden in dat opzicht afspraken worden gemaakt met Ine Bertens, Jan Joosten en Arthur van Tongeren. Ondertussen gingen we, in goede samenspraak met het pastorale team, aan de slag met de werving van een of meer nieuwe pastoraal werk(st)ers. Er wordt naar gestreefd om tot aanstelling te komen per 1 augustus a.s.

De Eritrese christelijke gemeenschap kan voor het houden van gebedsdiensten niet langer gebruik maken van de Heuvelse kerk. Het beschikbaar hebben van een kerkgebouw is voor de geloofsbeleving van deze mensen belangrijk. Dat betekent dat zij nu moeten uitwijken naar locaties buiten de stad. Bij ons kwam het verzoek binnen om de Mariakerk met name op zaterdag als gebedsruimte aan te bieden. Daarover is intensief overlegd. Immers, voor het parochiebestuur moet 'diaconie' zich niet beperken tot mooie woorden maar moet je dat vooral ook doen! Dat is ook reden dat we enkele jaren geleden een noodfonds in het leven hebben geroepen. Met vertegenwoordigers van de Eritrese gemeenschap is twee keer gesproken. Ook het pastorale team is om advies gevraagd. Uiteindelijk is besloten om het verzoek niet te honoreren. Dat besluit is met gemengde gevoelens genomen. Wij vinden dat onze medechristenen gebruik moeten kunnen maken van een voor hen passende gebedsruimte. De druk die op het gebruik van de Mariakerk zou worden gelegd vond het bestuur echter onverantwoord. Op zondag maakt de Poolse katholieke gemeenschap er al gebruik van nadat wij 's ochtends onze viering hebben. Met het ook de zaterdag beschikbaar stellen van de kerk werd dat gewoon te veel. Wij hebben de Eritrese gemeenschap wél aangeboden actief mee te helpen zoeken en daarvoor ook onze (netwerk)contacten in te zetten.

De voorbereiding voor de viering van 150 jaar Mariakerk is gestart. Een stuurgroep is samengesteld die het bedenken van ideeën de vrije loop heeft gegeven. Tot aan de vakantie wordt gewerkt aan de tot-standkoming van het programma en worden werkgroepen samengesteld. Die gaan vanaf september aan de slag met de uitvoering.

Het versterken van ons vrijwilligerskorps heeft de voortdurende aandacht van het bestuur. Gezocht wordt naar (media)mogelijkheden om de werving concreet handen en voeten te geven. U hoeft daar natuurlijk niet op te wachten als u ook een bijdrage wilt leveren! Een mailtje (secretaris@norbertijnenparochiehq.nl) of een telefoontje (06-37736281) is genoeg om een (kennismakings)afspraken te maken. Er is altijd genoeg te doen!

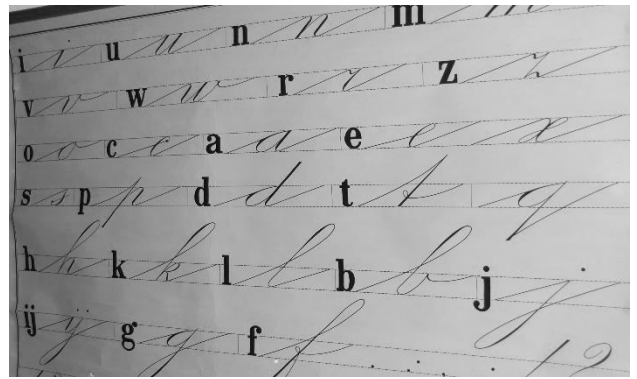
Niet in de laatste plaats wijs ik er graag op dat Harrie van den Berg, ONZE Harrie, op 2 juli zijn 55-jarig priesterjubiläum viert. In het tijdschrift 'Berne' wordt al de vraag gesteld of Harrie, na Titus Brandsma en Peerke, de volgende in rij is om heilig verklaard te worden. Is hier de wens de vader van de gedachte? Wat mij betreft houden we Harrie toch nog maar even in ons midden. Het is nu nog eind mei. Afgelopen zondag zongen we Harrie uit volle borst toe vanwege zijn verjaardag: Lang zal hij leven!

Rest mij u een mooie en ontspannen zomer toe te wensen.

Peter Liebrechts, secretaris

Nieuwe redactieleden gezocht!

Door het vertrek van Jan Claassen en langdurige ziekte van een ander redactielid van Mooi Meegenomen bestaat de redactie nu nog maar uit drie personen. Dat is eigenlijk te weinig om telkens een inhoudelijk goed parochieblad samen te stellen. Als jij het dus leuk vindt om mee te denken over onderwerpen voor Mooi Meegenomen en/of het leuk vindt om zelf stukjes te schrijven of mensen te interviewen, kun je contact met ons opnemen. Stuur dan een berichtje naar de redactie: mooimeegenomen@home.nl.

Het werk van vele handen: Werkgroep Zsámbék

Het is al vaker gezegd; zonder vrijwilligers geen parochie. Eerder spraken we al met vrijwilligers van de bloemetjesgroep en de begraafplaatsgroep. Voor dit nummer van Mooi Meegenomen sprak ik met Johan en Tineke van de Hoef, leden van de werkgroep Zsámbék.

Wat is de kerntaak van deze werkgroep?

Onze activiteiten richten zich vooral op het inzamelen van geld om de zusters in Zsámbék te ondersteunen bij hun projecten en het contact met de zusters te onderhouden. We gaan ook bij ze op bezoek, de afgelopen tijd was dat door de coronamaatregelen natuurlijk lastig. Maar we mailen en bellen regelmatig. Dan praten we over lopende projecten en over hoe het met ze gaat, zodat we hoewel we op afstand zitten, toch een beetje op de hoogte blijven van de situatie daar.

Hoe en wanneer is de werkgroep ontstaan?

De werkgroep is in 2010 opgericht naar aanleiding van een verzoek uit de Norbertijnengemeenschap. De gemeenschap had op dat moment contact met een parochie in Miskolc, Hongarije. Op doortocht naar Miskolc werd regelmatig de gemeenschap in Zsámbék bezocht, zo is het contact met hen ontstaan. Om het contact te verdiepen en te onderhouden en om ondersteuning te bieden aan hun projecten is de werkgroep opgericht.

Uit hoeveel personen bestaat de werkgroep en hoe lang zijn jullie er al bij betrokken?

We zijn op dit moment met vijf personen en wij maken er al vanaf het begin deel van uit.

Wat was voor jullie de reden om lid te worden van deze werkgroep?

Als je zelf in relatieve welvaart en rijkdom leeft, is het mooi als je iets kunt delen met een ander. Er zijn natuurlijk heel veel goede doelen en projecten om dat te doen, maar dit is anders. Door het persoonlijk contact met de zusters en de berichten over de voortgang van de projecten heb je de zekerheid dat alles goed terecht komt. Je ziet persoonlijk wat er gedaan wordt met de donaties, en dat echt elke cent goed besteed wordt. Bij andere goede doelen en projecten staat het verder van je af, ben je er minder bij betrokken. Dan kun je alleen maar hopen dat het goed terecht komt.

Jullie noemen de projecten, kunnen jullie iets meer vertellen over de activiteiten van deze werkgroep?

Er zijn verschillende projecten geweest in de afgelopen jaren. Er zijn langlopende projecten, maar ook eenmalige. Zo is er

bijvoorbeeld een zorgcentrum ingericht in samenwerking met omroep MAX. Het laatste grote project was het realiseren van een speeltuin voor kinderen van de daycare, de dagopvang, en de basisschool van de zusters. Ook worden er maaltijden verzorgd voor kinderen en worden er schoolspullen aangeschaft voor de leerlingen. De zusters willen mensen niet zomaar geld geven maar ze willen iets helpen opbouwen. Zo leiden ze jongeren op door het aanbieden van beroepsopleidingen, en proberen ze daarmee mensen aan een baan te helpen en zo een toekomst te bieden. Het mooie daarbij is dat de stages die jongeren tijdens die opleiding lopen worden ingezet in andere projecten. Leerling metselaars helpen bij het opknappen van huizen, leerling-koks koken voor de daklozen en de ouderen in het zorgcentrum. Naast deze projecten worden er ook zomerkampen georganiseerd voor de kinderen die zelf niet op vakantie kunnen.

De opbrengst van de collecte tijdens onze Eerste Communieviering gaat naar Zsámbék voor de aanschaf van boeken. De eerste focus van de projecten is op de kinderen gericht, maar het werkt natuurlijk breder door. Waar je bouwt aan een betere toekomst profiteren altijd meer mensen mee. Onze parochie kent een groep vaste sponsors, hun bijdrage betekent een enorme steun voor velen.

Wat betekent het voor jou persoonlijk, al dan niet in het kader van gemeenschap, verbondenheid of boodschap om betrokken te zijn bij het werk van deze werkgroep?

Wat het speciaal maakt is dat je deze mensen persoonlijk kent. Op bezoek gaan in Zsámbék voelt echt als thuiskomen. Het persoonlijk contact en merken dat alles wat we doen zo gewaardeerd wordt is zo belangrijk, dat maakt het bijzonder. Je kunt met eigen ogen zien wat er gebeurt, waar ze mee bezig zijn. Het vergroot de betrokkenheid.

Heb je een mooie herinnering of ervaring met betrekking tot het werken in de Zsambek groep die je wilt delen?

Een keer waren we in Zsámbék met een groep vaste sponsors en zagen de zusters voedsel uitdelen aan de gezinnen die komen. Alles wordt eerlijk verdeeld onder iedereen en zo kan het gebeuren dat op het ene moment een gezin een heel brood krijgt, maar dat op een ander moment een heel brood gedeeld moet worden met meer gezinnen. Zien hoe dankbaar

mensen zijn met een derde van een brood heeft grote indruk gemaakt.

Bij een ander bezoek ontmoetten we een oudere man die kampte met een alcoholverslaving. Als je naar de man keek zag je een teruggetrokken man, terneergeslagen en met weinig levenslust. Twee jaar later kwamen we opnieuw in Zsámbék en zagen we dezelfde man, maar onherkenbaar veranderd. Hij was helemaal opgeleefd, had inmiddels een eigen huisje en een klein inkomen. Als je dan hoort dat zoiets het effect is van steun en hulp die we geboden hebben, raakt dat je heel diep. Het is heel bijzonder dit van zo dichtbij te mogen ervaren.

Naschrift redactie: Een prachtig verhaal. En wat geeft het mooi weer hoe waardevol het werk van onze vrijwilligers is. Net zoals ze hier in onze parochie het verschil maken, en alles staat of valt met die inzet, zo kan dat ook het geval zijn voor mensen honderden kilometers ver weg. "Caritas is een buitengewone kracht die mensen ertoe brengt te kiezen voor moedige en genereuze betrokkenheid op het gebied van gerechtigheid en vrede. Het is een kracht die zijn oorsprong vindt in God." (Paus Benedictus XVI in "Caritas in Veritate", 2009).

Eveline Sitskoorn

Een bijzondere dag in het RTH

Maanden geleden meldde Eline Ceelen, een medewerkster van het Textielmuseum, zich bij ons met de vraag of wij willen meewerken aan een groot textielkunstwerk dat na de zomer gepresenteerd gaat worden. Dát ziet onze groep als een uitdaging en al snel gaan ze aan de slag. Een paar maanden later horen wij dat het gaat om gordijnen voor de Chinese zaal van Paleis Huis ten Bosch, het woonpaleis van onze koninklijke familie.

Vroeg in de morgen op zondag 13 maart verzamelen twaalf dames, de meesten zijn van de werkgroep Stik en Strijk, zich in het dan nog stille Ronde Tafelhuis. Een beetje in het geheim hebben zij zich voorbereid op deze dag die heel bijzonder zal worden. We zijn namelijk uitgenodigd voor een borduur-masterclass door Anna Bolk, de kunstenaars die het werk voor

haar rekening neemt. Rond half 10 arriveren wij in het Textielmuseum. Daar wordt de groep warm ontvangen door Eline Ceelen en enkele medewerkster van het Textielmuseum. Anna Bolk deelt de geweldig verzorgde borduurpakketten uit en de groep start met onze bijdrage aan een project dat onderdeel gaat uitmaken van ons nationaal erfgoed.

Groot is de verrassing als kort na onze aankomst Koningin Maxima zélf binnenstapt en de workshop met ons gaat volgen. Een bijzondere morgen en, om in de woorden van de Koningin zelf te spreken, 'momenten van empowerment' voor ons allemaal.

Thea van Blitterswijk

Sacdy: Ik ben iemand geworden die het fijn vindt om anderen te helpen

Ruim 15 jaar geleden nam onze Norbertijnenparochie het initiatief om een Ronde Tafelhuis te vestigen in de toenmalige Driekoningenkerk. In die jaren is veel tot stand gebracht. Het Ronde Tafelhuis werd een centrum gedragen door veel parochianen, die zó hun kerk-zijn handen en voeten gaven. Taallessen, Spreekuur, Activiteitencommissie, op verschillende manieren zijn ± 100 vrijwilligers verbonden aan ons centrum. In de komende nummers van Mooi Meegenomen vertellen zij over zichzelf en over hun werk in het Ronde Tafelhuis. Een veelkleurige wereld zal voor u opengaan.

De derde in de reeks is Sacdy. Zij is als coördinator van de Wereldkeuken werkzaam bij het Ronde Tafelhuis. Ze stuurt dagelijks de vrijwilligers aan in het restaurant, maakt de schoonmaakroosters en houdt de organisatie, de inkomsten en de uitgaven van de catering bij. “In de Wereldkeuken werken we niet met een vaste kaart. Dagelijks zijn er andere vrijwilligers met hun eigen achtergrond. Er wordt iedere dag anders gekookt: Somalisch, Syrisch, Afghaans, Egyptisch of Marokkaans. De vrijwilligers kiezen zelf wat ze koken en doen daarvoor de boodschappen. Elke dag koken is een hele opgave. Vrijwilligers krijgen een vergoeding en het is moeilijk om de inkomsten en uitgaven stabiel te houden. Niet het restaurant, máár de catering is pas echt rendabel.” Vaste adressen zijn Siza in de Mahlerstaat, twee keer per week. Om de veertien dagen wordt er gekookt voor mensen met een beperking van stichting Reinier van Arkel te Vught. Ook de catering bij diverse activiteiten binnen en buiten het Ronde Tafelhuis is aan Sacdy toevertrouwd.

Sacdy is ooit zelf begonnen als vrijwilliger. “Zes jaar geleden. Omar, de Somalische gastheer van het Ronde Tafelhuis, vroeg ons: ‘Wat kunnen jullie als Somalische vrouwen hier in Tilburg Noord van onze cultuur laten zien?’ We vatten toen het plan op met Suuq de markt op te gaan. Suuq is het Somalische woord voor ‘ga op de markt staan’. We werden toen door Ria Cruyssen gevraagd om in het Ronde Tafelhuis te koken met het Suikerfeest. Thea en Ria waren dolenthousiast. Zes maanden later boden ze ons een cursus ‘Voedselveiligheid’ aan. Je leert dan hoe je maaltijden moet bereiden volgens de wet, de normen rond hygiëne met voedsel die in restaurants gelden. Je wordt bijvoorbeeld verplicht om het eten dat overblijft weg te gooien. Wij moesten dus leren niet te volle borden klaar te maken. Toen we voor het examen van de cursus waren geslaagd, mochten we officieel gaan koken voor catering. Onze kookgroep werd op een gegeven moment uitgebreid met Syrische koks, toen hebben we de naam veranderd van Suuq in Wereldkeuken.”

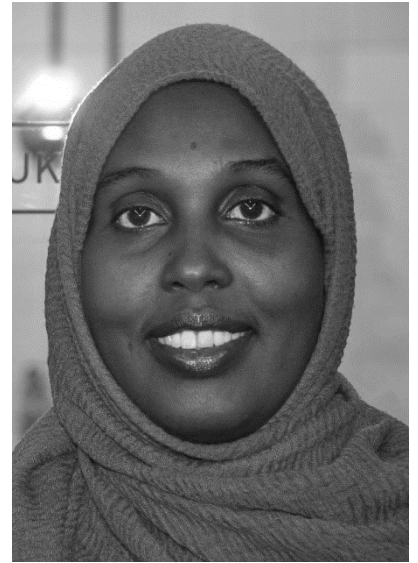
Naast haar werkzaamheden in het Ronde Tafelhuis is Sacdy moeder van vijf kinderen. De oudste is bijna afgestudeerd aan de universiteit in het vak Afrika-studies. De jongste zit nog op O.B.S. De Sleutel. Sacdy is daar actief in de ouderkamer van de school. “We drinken samen koffie één keer per week. Iedereen kan eraan deelnemen”. Ze zit ook in de Ouderraad. Verder is Sacdy zeer actief binnen de Somalische gemeenschap in de wijk. Ze gaat met mensen mee naar de gemeente of naar een doktersafspraak om tijdens het gesprek te vertalen. “Heel de dag ben ik mensen aan het helpen. Ik had eigenlijk maatschappelijk werkster moeten worden. Ik was 19 jaar toen ik met mijn moeder en acht broers

en zusjes naar Nederland kwam. Ik en mijn moeder waren het die alles moesten doen. Ik vind dat niet erg. In mijn cultuur wordt van een meisje verwacht dat ze helpt. Ik ben iemand geworden die het fijn vindt om andere mensen te helpen.”

Sacdy is 28 jaar geleden naar Nederland gekomen. Tijdens de burgeroorlog werd haar vader door een verdwaalde kogel getroffen. Drie dagen later overleed hij. “We zijn toen gevlucht met een complete familie van maar liefst 70 personen, ooms, tantes, neven en nichten. We konden vanuit Mogadishu per vliegtuig naar Kenya vertrekken. In Nairobi werden we voorzien van valse paspoorten en op allerlei verschillende lijnvluchten gezet. Naar Engeland, Duitsland, de Verenigde Staten en Canada. De hele familie viel uit elkaar. Ik heb altijd heimwee naar de familie gehad. Ik zou ook wel terug willen naar mijn land. Ik voel dat ik daar hoor en iets wil betekenen voor het land. Maar mijn kinderen willen hier verder. Ik moet hier blijven. Ik wil niet dat zij zich ook gaan voelen zonder familie”. In 2001 vertrokken er nog meer familieleden naar het buitenland. Haar moeder, broers en zussen gingen naar Engeland. Sacdy bleef met haar man in Nederland. In 2007 reisden ze de rest achterna. “Na zes jaar vroegen mijn man en ik ons af hoe we onze toekomst verder wilden inrichten. De criminaliteit onder jongeren is in Engeland erg groot. De situatie was er niet veilig voor onze opgroeiende kinderen. Schoolgaande kinderen krijgen gauw problemen met gangs en drugs. Scholen van 1400 kinderen, allemaal in hetzelfde uniform. Het individuele kind wordt niet gezien. Op De Sleutel zijn het er maar 200.”

Tot slot vraag ik Sacdy wat het Ronde Tafelhuis als intercultureel centrum voor haar betekent. “Ik sta voor alle culturen. Je moet alle culturen bij elkaar hebben, zodat ze van elkaar kunnen leren en elkaar kunnen helpen. Je kunt je verder ontwikkelen door van anderen te leren. Het Ronde Tafelhuis is een plek waar iedereen terecht kan. Iedereen voelt zich hier thuis.”

Hans Happel

Vieringen in de zomer

Overzicht van de wekelijkse vieringen:

- Dinsdag 14.30uur kapel Petrus Donders (eerste dinsdag van de maand)
- Woensdag 09.30uur Ronde Tafel Huis
- Zondag 10.30uur Mariakerk

Beelden in de kerk XI: Vincentius

We zijn al een tijdje onderweg op onze beeldenreis door de kerk. Met nog twee beelden te gaan staan we vandaag stil bij het beeld dat u achter in de kerk links tegen de pilaar vindt; dat van de heilige Vincentius a Paulo, weldoener, kloosterstichter en patroon van gevangenen, verwaarloosde kinderen, wezen en de liefdadigheid.

Vincentius wordt op 24 april 1576 als derde kind geboren in het gezin Depaul te Pouy. In Pouy, dat later werd omgedoopt tot Saint Vincent de Paul, staat hij al op jonge leeftijd bekend als iemand met een groot en goed hart. Waar hij kan helpt hij mensen die het minder getroffen hebben. Hoewel het gezin het niet breed heeft, zorgt vader Depaul ervoor dat Vincentius kan gaan studeren. Hij voltooit zijn studie theologie en wordt in 1600 tot priester gewijd.

Op de terugreis van een bezoek aan Marseille wordt Vincentius gevangengenomen door zeerovers en als slaaf verkocht. Hij werkt een aantal jaren als landarbeider, maar weet uiteindelijk te ontkomen aan zijn slavenbestaan en gaat aan de slag als pastoor in verschillende dorpen en steden. In de parochies maakt hij van dichtbij de armoede onder de bevolking mee, maar ook de liefdadigheid van parochianen die voor de armen zorgdragen. Geraakt door het zien van zoveel goedheid richt Vincentius een Broederschap van Liefde op om alle geboden hulp meer georganiseerd te laten verlopen en de zieken en armen te ondersteunen. Al rondtrekkend van parochie naar parochie

richt hij steeds meer van dit soort Broedersschappen op. Ze zijn een groot succes; elke zondag worden in tal van vieringen voedsel en goederen verzameld, die na afloop werden verdeeld onder de noodlijdenden. Vincentius wordt de man van de naastenliefde.

In 1625 sticht hij een congregatie, de Congregatie der Missie. Omdat het eerste klooster het voormalig melaatsenhuis van St. Lazare is, worden ze ook wel de Lazaristen genoemd. Niet veel later volgt een zustercongregatie: de Dochters van Liefde van Vincentius a Paulo. Ook nu nog is dit de grootste nonnencongregatie van de katholieke kerk. Begaan met wezen en vondelingen stelt hij de nonnen ten taak zorg te dragen voor deze ouderloze kinderen.

Gedurende zijn hele leven was zijn betrokkenheid bij het lot van wezen, zieke kinderen, gevallen vrouwen, armen, blinden en geesteszieken zeer groot. Hij verrichtte liefdadigheidswerk, stichtte weeshuizen en zette in Parijs grote gaarkeukens op. Zelf bleef hij een man van grote eenvoud, die met weinig tevreden was en zich tot zijn dood in 1660 volledig in dienst stelde van de minderbedeelden. Het is dan ook niet verrassend dat de heilige Vincentius patroon is van de liefdadigheid, charitatieve verenigingen en liefdadigheidsinstellingen (vaak zijn ze naar hem genoemd: de St-Vincentiusverenigingen), van weeshuizen en ziekenhuizen. Op afbeeldingen wordt hij vaak, net als op “ons” beeld, weergegeven met een kind op zijn arm.

Ter afsluiting wil ik u graag een uitspraak van Vincentius, uit de KRO-serie “Bericht van boven” meegeven: “Wees barmhartig en laat u leiden door naastenliefde, en u zult de mensen vinden die dat hard nodig hebben. Zoek medestanders om er iets aan te doen”.

Eveline Sitskoorn

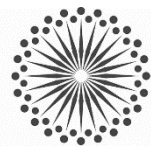
Korte berichten

Sint Jan 800 jaren jong

Hoewel het zo maar kan zijn dat de St. Jan nog ouder is, wordt in een oud document 1222 genoemd als stichtingsjaar. Dat betekent dat er dit jaar verschillende bijzondere momenten gaan plaatsvinden om hierbij stil te staan. Denk daarbij aan de St. Jan als bedevaartkerk van de Zoete Moeder en de bisschopkerk van het bisdom van 's-Hertogenbosch. Als kathedraal is de St. Jan de diocesane Moederkerk van heel ons bisdom. Dat wordt tot uitdrukking gebracht in een feestelijke viering van de Eucharistie op zondag 4 september om 11.00 uur. Het wordt bijzonder op prijs gesteld dat alle parochies vertegenwoordigd zijn. Na afloop is er gelegenheid elkaar te ontmoeten onder het genot van een hapje en een drankje. Als u daarbij aanwezig wilt zijn dan kunt u zich aanmelden bij ons parochiesecretariaat, via info@norbertijnenparochiehq.nl of 013 – 4550663. Omdat de aanmelding eigenlijk al vóór 15 juni moest plaatsvinden, is dit bericht eerder ook in de Nieuwsbrief verspreid.

Vastenactie 2022

Ook dit jaar hebben we met elkaar en door inzet van de werkgroep Kerk en Wereld weer een mooi bedrag bijeengebracht voor het project Jeugdzorg straatkinderen in Ernakulam, Kerala (India). Namens onze parochie is € 1.216,86 overgemaakt. Nogmaals dank aan u allen!

Solidair met India

Sop- en Zeeplank

Denkt u nog eens aan onze Sop- en Zeeplank in het Ronde Tafel Huis? Met uw gift helpt u mensen die moeilijk rond kunnen komen. Zeker in deze tijd van oplopende prijzen is de aanschaf van dat wat nodig is voor de wasmachine en schoonmaak vaak problematisch. Achter in de kerk vindt u de bak waarin uw gift kan worden gedeponeerd.

50 jaar Gezinsviering, 50 jaar Viering voor Groot en Klein

Zondag 6 maart was de laatste reguliere viering van Groot en Klein. Op 27 maart was er nog een Eerste Communie viering voor de communicanten van dit jaar en daarna traden de leden van de werkgroep terug. Voortgang van de werkgroep ligt nu in handen van het bestuur van de parochie.

Na 50 jaar afscheid nemen. Het thema van de laatste viering was: "waarden". De 10 geboden stonden hierin centraal. Niet als dat wat moet maar meer een belofte voor toekomst. Zo zou het kunnen gaan en niet een verplichting van boven af. In de traditie van Groot en Klein hebben wij altijd geprobeerd om alle leeftijden mee te nemen in die verhalen over God en mensen. In deze laatste viering hebben wij gelezen uit 100 verhalen van Han van Uden en in het Evangelie van Mattheüs. Han vertelde ons over een oude mevrouw die samenleefde met haar mensen en met hun God en de afspraken die ze gemaakt hadden. Mattheus liet ons getuigen zijn van woorden van Jezus over het eerste en tweede gebod. Over de liefde. Daar konden wij bij stil staan. Onze oude meester, Harrie Wouters, was samen met zijn Maria ook aanwezig. Zoals al die andere vaste gasten van Groot en Klein. We hebben samen gevierd, samen in de kring gestaan, samen gedeeld van dat brood, samen wat tranen laten gaan.

Ogenscheinlijk is het voorbij maar wij van Groot en Klein weten dat wij levenslang met elkaar verbonden zijn. Al die kinderen die binnen de vieringen hun Eerste Communie hebben gedaan. Al die peuters die groot zijn geworden met spelen voor het altaar. Of al die kinderen voor wie een kruisteken maken met de rechterhand een vreemd iets blijft. Of al die oudere kinderen die hun "zondagsplicht" kwamen vervullen. Die samen kwamen bidden, zingen, stil zijn of even glimlachen om dat wat er om hun heen gebeurde. Of die voorgangers die er zijn geweest. Als werker of als vrijwilliger. Altijd gericht op het gezamenlijk vieren. Groot en Klein moeten hun plek kunnen vinden en hebben die ook gevonden. Daar stonden die voorgangers gerant voor.

Zondag 6 maart, de laatste keer! De mensen, groot en klein, hebben hun voorbede geschreven, wij willen ze u niet onthouden. Beter zouden wij, de leden van de werkgroep, het niet hebben kunnen doen.

Mooie herinneringen; dat wil ik bewaren.

Voor een betere wereld zonder oorlog en geweld dat we tot inkeer mogen komen en macht niet misbruiken; dat wil ik bewaren.

Respect voor elkaar; dat wil ik bewaren.

Liefde voor de hele wereld; dat wil ik bewaren.

Al mijn herinneringen die wil ik liefdevol bewaren.

Mijn leven; dat wil ik bewaren.

Mijn verstand; dat wil ik bewaren.

Gods Geest-soms zo duidelijk voelbaar in Groot en Klein; dat wil ik bewaren.

De warmte en liefde van de mensen van Groot en Klein; dat wil ik bewaren.

De fijne samenwerking met de werkgroep – de sfeervolle vieringen van Groot en Klein- de blijde gezichten van de ouders en kinderen; dat wil ik bewaren.

Herinnering aan enthousiaste voorganger van Groot en Klein; dat wil ik bewaren.

Alle fijne diensten/vieringen die wij mochten bijwonen – veel van opgestoken- met een warm gevoel naar huis – Jan, we gaan je missen; dat wil ik bewaren.

Zondag 27 maart stonden de Eerste Communicanten centraal. We hebben hen deelgenoot gemaakt van dat volk onderweg, Godsvolk.

Werkgroep Groot & Klein

Ga erop uit: zomertips van de redactie

De Sint Baafskathedraal in Gent

Naast het feit dat Gent een erg leuke stad is om eens te bezoeken, is de Sint Baafskathedraal een bezoek meer dan waard om daar met eigen ogen het wereldberoemde werk van de gebroeders van Eyck te bekijken: Het Lam Gods. De uiterst verfijnde techniek, de enorme hoeveelheid symboliek, de minuscule details en de voor die tijd ongekende levensechte weergave van bloemen en planten maken dit werk niet voor niets tot één van de hoogst gewaardeerde werken. Het Lam Gods is in opdracht van een welgesteld echtpaar gemaakt als altaarstuk en kent een bevlogen geschiedenis. Brand, diefstal, verloren delen... niets is het werk bespaard gebleven maar gelukkig is het nog steeds te

bewonderen. Een goede voorbereiding voor uw trip naar Gent, om het meest uit de bezichtiging te halen is een bezoek aan de website www.closetovaneyck.kikirpa.be. De website is in het Engels maar kan met 1 muisklik in uw internetbrowser vertaald worden naar het Nederlands. Ook als u niet af wilt reizen naar Gent maar toch meer wilt weten over het werk, is deze website een aanrader!

De tentoonstelling “Kleurstof” in het Textielmuseum

De kleuren geel, blauw en rood zijn het uitgangspunt van ‘Kleurstof’. Het werk van verschillende kunstenaars en (mode)ontwerpers als Claudy Jongstra, Antonio José Guzmán & Iva Jankovic, Nienke Hoogvliet, Aboubakar Fofana en Nan Groot Antink geeft je een blik op de schoonheid en de dilemma’s van geverfd textiel. Ontdek de grootste uitdagingen voor ambachtslieden, designers, wetenschappers en kunstenaars van vroeger tot nu en welke oplossingen er gevonden zijn. Neem een kijkje in de Verfplantentuin om te zien met welke planten je textiel kunt verven. En doe mee aan het familiespel om te ervaren hoe kleuren tot leven komen door ze te voelen, ruiken en zelfs proeven! De tentoonstelling is tot en met 2 oktober te bezoeken. Zie: www.textielmuseum.nl.

Op drift!

In 1421 vond in Nederland de Sint-Elisabethsvloed plaats. Die leidde tot het ontstaan van de Biesbosch. ‘Op Drift’ vertelt het

verhaal van de vloed: wat voorafging, de ramp en het nieuwe evenwicht dat ontstond. ‘Op Drift’ laat zien hoe deze ramp kon gebeuren, welke machten en krachten een rol speelden voor, tijdens en na de vloed. Ze laat ook zien dat deze machten en krachten van alle tijden zijn, evenals de cyclus van onschuld, vernietiging en nieuw leven. De Sint-Elisabethsvloed is exemplarisch en staat niet op zichzelf. Door de eeuwen heen kregen mensen overal ter wereld te maken met de dreiging van water en vandaag de dag stijgt de zeespiegel sneller dan ooit. Anderzijds is er een toenemend tekort aan water wereldwijd en kampen mensen met grote droogte met vernietigende bosbranden tot gevolg. Een ramp wordt ingeluid, we staan op een kantelpunt. Hoe gaat het verder? Welke beweging maken we? En hoe ziet het nieuwe evenwicht eruit? Welke rol spelen we als mens in het geheel, hoe staat het met de zorg voor onszelf, voor elkaar en voor de aarde? Kijk op www.geertruidskerk.nl/agenda voor de openingstijden.

Straatkunstwerken in Heerlen

Heerlen telt zo’n 160 straatkunstwerken. Het station is een goed startpunt voor een rondwandeling. Street Art Heerlen organiseert wandelingen met gids. Liever op eigen houtje op pad? Enne, een handzame streetartgids met plattegrond, is onder andere te koop via Visit Zuid-Limburg. Meer informatie: www.streetartheerlen.nl.

Boekentip: Mijn ontelbare identiteiten van Sinan Cankaya

Hebt u op 2 juni de lezing en het gesprek met Sinan Çankaya, auteur van het boek *Mijn ontelbare identiteiten* gemist? Of was u een van de aanwezigen en bent u geïnspireerd geraakt door het gedachtegoed van Çankaya, de wetenschapper die naam maakte met het roemruchte onderzoek naar discriminatie binnen de Amsterdamse politieorganisatie? In beide gevallen lees zijn boek dat onlangs de E. du Perronprijs won. Van harte aanbevolen!

Wie is Sinan Çankaya? Hij is momenteel werkzaam aan de VU als universitair docent antropologie. In 2011 promoveerde hij op een onderzoek naar diversiteit binnen de politie. Daarnaast schreef en schrijft hij regelmatig columns over alledaagse gebeurtenissen waarin hij te maken krijgt met vooroordelen, racisme en discriminatie. In *Mijn ontelbare identiteiten* laat hij zien hoe we in onze omgang met elkaar er niet aan ontkomen elkaar bevooroordeeld te benaderen. Het etiket ‘witte man’ kan bijvoorbeeld de schrijver van dit stukje, een man uit de dominante cultuur, enigszins voelbaar maken hoe het is om voortdurend door anderen geïdentificeerd te worden, maar

dan juist niet als 'wit' maar als 'Turk', 'moslim', 'buitenlander' etc. In een interview meldde Çankaya dat zijn boek in zekere zin is ontstaan uit deze frustratie, namelijk steeds weer herinnerd worden aan het feit, "dat je net niet een Nederlander bent... Waar kom je vandaan?" "Uit Nijmegen," placht Sinan dan te zeggen. "Ben je moslim?" "Mijn moeder bidt voor me", is dan het standaardantwoord van deze agnost.

Racisme en discriminatie, het debat over identiteit, is niet van zeer recente datum. In zijn boek traceert Çankaya het debat terug naar zijn eigen middelbareschooltijd. Nico Konst, de tweede man van de racistische Centrumpartij, was Sinans geschiedenisleraar. Voor mij als lezer was het volgende verband in het boek zeer frappant, dat het eerste hoofdstuk opent met een opschrift uit De Telegraaf van 7 januari 2017: "Kansloze asielploeg ongehinderd verder". Terwijl het laatste hoofdstuk besluit met een kop van hetzelfde dagblad uit 1941: "Jodenplaag in Amsterdam"... We kunnen wat mij betreft niet genoeg herinnerd worden aan het oorlogsverleden van deze krant van 'Wakker Nederland'. Alledaags racisme is nooit echt weggeweest. Als je het niet wil bagatelliseren is het heel eenvoudig jezelf daarop te betrappen.

Het boek *Mijn ontelbare identiteiten* moet bij de lezer schuren en wringen, vindt Çankaya. Het moet ongemakkelijk en

confronterend zijn en tot zelfreflectie dwingen. Ik kan dat beamen en heb die leeservaring gehad, toen ik het boek tot me nam. In mijn kindertijd hadden we op het schoolplein nog geen 'Turken', 'Marokkanen', 'Antillianen' etc., maar wel rooie en blauwe. Roodharige kinderen werden gepest. Indische jongens werden uitgescholden voor blauwe. Kinderspel zei ik tot voor kort. Je moet niet zo zeuren, wie maalt er nog om. Deze verwijzingen naar een ver verleden vergoelijken dat wij in onze alledaagse omgang met elkaar de individuele persoon vaak niet zien, maar dat mensen in hokjes worden geplaatst door de omgeving waarin ze verkeren. Çankaya neemt ons in zijn boek mee op sleeptouw langs al die hokjes en laat jou de betrekkelijkheid van die hokjes ervaren.

Hij laat zien dat hijzelf en ieder mens ontelbare, vloeibare, verschuivende identiteiten bezit. Zijn naam Sinan duidt in zijn verhaal niet alleen op de jongen uit de achterstandswijk, op de 'Turk', maar ook op een Nederlandse man, een socioloog, een vriend etc. In het boek wordt dit persoonlijke relaas afgewisseld met wetenschappelijke inzichten, zodat onderzoek en eigen observaties met elkaar worden verbonden in een eigen taal en in persoonlijke beelden. Het is een heel toegankelijk en mooi geschreven boek over een ingewikkelde problematiek.

Hans Happel

Campingpastoraat

Toen ik jong was (in de jaren zeventig), gingen we met het hele gezin kamperen in Sint-Oedenrode. We hadden een grote bungalowtent waar zeven personen in konden slapen. Vaak gingen er nog een paar neven en nichten mee, die dan in een apart tentje sliepen. Het waren vakanties waar ik alleen maar met plezier op terugkijk: veel zon (natuurlijk), veel zwemmen (toen nog wel), veel samen bezig zijn (speurtochten) en vooral heel veel lezen. Een van de bijzonderheden die me is bijgebleven, is de kerkdienst op zondag. Bij de gemeenschapsruimte van de camping werden een stel banken buiten klaargezet voor de 'kerkgangers' en een tafel die als altaar fungeerde. Daar zaten wij dan – voor het oog van het niet-kerkvolk – om aan onze 'zondagsplicht' te voldoen. Er was ook altijd een voorganger, waarschijnlijk een pastoor uit de omgeving die in vol ornaat de mis celebreerde. We vonden dat toen heel gewoon.

Een aantal jaar later (in de jaren tachtig), toen ik inmiddels in Nijmegen studeerde, ging ik in Luxemburg op vakantie. In de buurt van Echternach zat ik op een kleine camping aan de rand van het dorpje Dillingen. Het eerste jaar met een van mijn broers en daarna nog een paar jaar met mijn ouders en broers. Op een groot veld een stukje verderop stond een grote witte tent. Daar vonden overdag allerlei activiteiten voor kinderen plaats en 's avonds werden er films (soms met discussies achteraf) vertoond en bingo's, quizzen en bonte avonden georganiseerd. Die activiteiten werden geregeld door een groep tieners, twintigers en dertigers. Elke avond werd afgesloten met een dagsluiting. Al snel bleek dat 'de witte tent' een initiatief was van de protestantse kerk, die vakantiegangers naast vertier ook iets meer inhoud wilde bieden, overigens zonder opdringerig te zijn. Het vertier werd in elk geval druk bezocht en ik vermoed dat veel mensen ook

iets van de inhoud meenamen. Op zondagen was er een (protestantse) viering. Eigenlijk was dit dus ook een soort campingpastoraat.

Een paar jaar geleden had ik het met een van mijn collega's over onze vakanties toen we jong waren. Hij vertelde dat hij toen vaak met zijn ouders naar Luxemburg ging en heel veel lol had gehad bij een 'grote witte tent' die in de buurt stond van hun camping. Het is een kleine wereld waarin we leven ...

De witte tent bestaat nog steeds. Ik weet niet hoe het er nu aan toegaat, maar ik hoop dat de mensen die het organiseren én de bezoekers van de activiteiten er nog zoveel plezier van ondervinden als ik destijds. Op Facebook zie ik in elk geval een foto van enthousiaste jongeren die druk bezig zijn met de voorbereidingen voor de zomervakantie van dit jaar. Als je toevallig tussen 23 juli en 14 augustus in de buurt komt, moet je er zeker even gaan kijken.

Jan van den Berg

Alle registers open

In deze rubriek geven wij een overzicht van iedereen die sinds de vorige Mooi Meegenomen gedoopt, getrouwd of overleden is.

Gedoopt

1 mei Danilo van Belkom
5 jun Zayn Tjen-A-Kwoei

Overleden

4 apr Harrie Wouters (1943)
11 apr Joke Oprins-van der Meer (1930)
21 apr Harry van Loon (1946)
22 apr Marianne van Iersel (1936)
24 apr Girard van de Put (1935)
26 apr Riet van Vught-Hendriks (1928)

Foto's/afbeeldingen

blz. 1: © Familie Wouters
blz. 2: © <http://gotondersteuning.nl>
blz. 3: © Jan van den Berg
blz. 4: © Jan van den Berg
blz. 4: www.norbertijnenparochiehq.nl
blz. 5: © Jan van den Berg
blz. 5: www.norbertijnenparochiehq.nl
blz. 6: © Maarten Schuth
blz. 7: © Miek Korsmit
blz. 8: © Eveline Sitskoorn
blz. 8: www.solidairmetindia.nl
blz. 9: © Harrie Wouters
blz. 10: © Merel van Dooren
blz. 10: www.geertruidskerk.nl/agenda
blz. 10: www.volkskrant.nl
blz. 11: www.facebook.com/GroteWitteTent/
blz. 12: © Jan van den Berg

Nummer 324 van Mooi Meegenomen verschijnt in het week-einde van 3/4 september. Kopij graag voor 15 augustus aanleveren: mooimeegenomen@home.nl. De redactie behoudt zich het recht voor om aangeleverde kopij in te korten.

Dit is de verdere planning voor Mooi Meegenomen in 2021:

nummer	kopij bij de redactie	verspreiding
325	26 september	22/23 oktober
326	14 november	3/4 december

Mooi Meegenomen wordt mede mogelijk gemaakt door:

Bouwbedrijf G. Kuypers: voor ver- en nieuwbouw
Stokhasseltlaan 43, 5049 TB Tilburg
013 - 4561289

Woonsfeer: woningstofferij
Offenbachstraat 165, 5011 EH Tilburg
013 - 4555305, info@woonsfeerbv.nl

Boca kaarsen BV: kerkkaarsen/kerkartikelen
Galvaniweg 20, 5482 TN Schijndel
073 - 5492511, www.boca.nl

Bijnen Uitvaartverzorging Tilburg
Brucknerlaan 20, 5011 DN Tilburg
013 - 4553379, www.bijnenuitvaartverzorging.nl

Autobedrijf Probaat VOF: BOVAG-autobedrijf
Leharstraat 21, 5011 KA Tilburg
013-5357171, info@autoprobaat.nl

Bruidsboetiek Lovely Lady
Stationsstraat 86, 5141 GG Waalwijk
0416-337388, www.lovelylady.nl

Natuursteenbedrijf Schaapsmeeders: grafmonumenten
De Schans 63, 5011 EM Tilburg
013-4550129, www.schaapsmeedersheikant.nl

Boomrooierij Weijtmans: houthandel en transport
Handelsweg 18, 5071 NT Udenhout
013-5111483, www.boomrooierijweijtmans.nl

Tuincentrum GroenRijk Tilburg
Stokhasseltlaan 39, 5049 TB Tilburg
013-4550860, www.groenrijktilburg.nl

Colofon

'Mooi Meegenomen' is het communicatieorgaan van de norbertijnenparochie Heikant/Quirijnstok in Tilburg-Noord.

Oplage: 850 stuks
Frequentie: 6x per jaar
Redactie: Jan van den Berg, Hans Happel, Eveline Sitskoorn, Hein Wilsens
E-mail redactie: mooimeegenomen@home.nl

Adres parochie: De Schans 122, 5011 EN Tilburg
Telefoon: (013) 4550663
Internet: www.norbertijnenparochiehq.nl
E-mail: info@norbertijnenparochiehq.nl

Uw kerkbijdrage of gift mag worden overgemaakt op IBAN NL28INGB0001095131. ANBI-nummer 824144302 t.n.v. parochie OLV Onbevlekt Ontvangen te Tilburg.

Een verhuizing of huwelijk, de geboorte of het overlijden van een parochiaan graag doorgeven aan bovenstaand parochie-adres.

